

Kommunedrift; ligeledes har man drøftet Spørgsmaalet om Apotekervæsenets Overgang til fri Næring. Hvad det første Spørgsmaal angaar, Stats- eller Kommunedrift, er det indlysende, at det vil medføre et uhyre Kontrolapparat og Regnskab, saa at denne Ordning utvivlsomt vil blive Samfundet dyrere. Hvis man gaar den Vej, vil Befolkningen en ved forhøjede Medicintakster eller gennem forhøjede Skatter komme til at bære de forøgede Udgifter, som vil være forbundet med denne Ordning. Den frie Apotekernæring har ogsaa sine svage Sider, den vil muligvis kunne opfylde et af de Krav, Befolkningen har Ret til at stille, nemlig om en let Adgang til Medicin. Der vilde utvivlsomt blive mange flere Apotekerforretninger, hvor man kunde faa Medicin at købe, men naar der var flere, som skulde udøve den Virksomhed, vilde det lige saa utvivlsomt medføre, at de Kvanta, som hver af dem kunde sælge, vilde blive mindre, og naar Standens Medlemmer skulde have Erstatning herfor, vilde det resultere i dyrere Medicin og i, at man vilde søge at lave og faa afsat saa mange Produkter som muligt, Produkter, som Befolkningen i og for sig ikke havde Trang til, og som maaske endogsaa kunde være til Skade for den. De Steder, hvor man har fri Apotekernæring, England, Amerika og Frankrig, giver ikke noget lyst Billede af, hvad der kan opnaas i den Retning. Det er vist derfor ganske heldigt, at Kommissionen er blevet paa det nuværende Grundlag og lader Spørgsmaalet om Overgang af de reelle Privilegier hvile. Kravet om billig Medicin opfyldes jo tilstrækkeligt her i Landet, der er vistnok intet Land, hvor Medicin er saa billig som i Danmark, og gennemgaaende maa man vist ogsaa sige, at de Produkter, som udleveres fra de danske Apoteker, er gode.

Der har dog i Kommissionen været Stemning for at virke yderligere i den Retning ved en hyppigere Kontrol, og det er ogsaa i Lovforslaget foreslaaet, at der skal finde en Visitation Sted mindst en Gang hvert Aar. Denne Visitation maa jo betales af Apotekerne med ulige Priser, som Justitsministeriet fastsætter efter den Omsetning, Apoteket har, og Betalingen herfor gaar ind i Apotekerfonden, som saa betaler Visitationerne. Naar man vil sikre, at det er tilstrækkeligt kvalificerede Folk, og forlanger, at de Folk, der udøver Apotekererhvervet, skal have taget en Eksamen, er det jo nødvendigt, at man ogsaa forhindrer andre i at gaa dem i Næringen og gribe ind paa

dette Omraade. Derfor har det været nødvendigt i Forslaget at forbyde andre at forhandle Medicin og indføre en detail Medicin fra Udlandet. Paa den anden Side har det ligeledes været nødvendigt at give Apotekerne Lov til at forhandle Genstande til Brug ved Sygebehandling, som i og for sig ikke kan siges at være Medicin, men som det dog er nødvendigt, at Folk kan faa paa alle Tider af Døgnet, ogsaa naar de almindelige Købmandsforretninger holder lukket.

Der har i Kommissionen været ført Debat om, hvorvidt Apotekerne skulde have Ret til ligesom hidtil at sælge almindelige Købmandsvarer, som ikke kan siges at have nogen Forbindelse med Apotekervæsen. Dette Forhold har hidtil givet Anledning til Anke fra Købmandsstandens Side, som saa sine Interesser truede og gaaede for nær ved, at Apotekerne, som ikke havde løst Næringsbevis, konkurrerede med dem, solgte de samme Varer som de uden at bære de samme Byrder. Dette Spørgsmaal har man i Forslaget løst paa den Maade, at de, der i Fremtiden faar Privilegium, maa løse Næringsadkomst, hvis de vil handle med almindelige Købmandsartikler, og gennem Erhvervelse af Borgerskab svare til Kommunens Kasse ganske i Lighed med andre Købmænd. Saa har disse jo ikke mere at beklage sig over overfor Apotekerne end overfor deres øvrige Konkurrenter.

For at skaffe let Adgang til Medicin har der jo i en Aarrække været stærke Bestræbelser oppe for at faa oprettet nye Apoteker. Disse er undertiden anlagte i Egne, hvor de daarligt har kunnet betale sig, og der har sikkert været Krav fra endnu flere Steder om at faa oprettet Apoteker. Ihvorvel det er ønskeligt at skaffe saa mange Udsalgssteder som muligt, for at Befolkningen ikke skal have saa lang Vej for at hente Medicin, er det dog ogsaa rimeligt, at der bliver trukket en Grænse, saaledes at Apotekerne kan have en nogenlunde forsvarlig Indtægt. Dette har man opnaaet at træffe Regler for ved at bestemme, at der ikke maa oprettes noget nyt Apotek, medmindre det kan antages, at Apotekeren vil kunne faa en Indtægt af 2,500 Kr. at leve af. Hvis hans Indtægt ikke bliver 3,000 Kr., skal han af Apotekerfonden have et Tilskud af 50 Kr. for hvert manglende 100, og den paa-gældende Kommune, som har udtalt sig til Gunst for et saadant Apoteks Oprettelse, maa refundere Apotekerfonden en Trediedel af dens Tilskud. Derved gøres jo ogsaa Kommunerne interesserede i Spørgsmaalet, og man vil da ikke faa Anbefaling for Op-